

[Aksel Larsen.]

ved iøvrigt, at Algier i alt væsentligt er befolket af arabere og Cypren praktisk talt udelukkende af grækere. Jeg synes virkelig, at Danmark i De Forenede Nationer som andetsteds burde understøtte krav om, at disse folk får selvbestemmelsesret over deres eget lands skæbne.

Så er der spørgsmålet om afspændingen, om bidraget til afspændingen ved reduktion af de militære styrker. Jeg erkender, at jeg udtrykte mig forkert, da jeg sagde, at tjenestetiden i England var sat ned; men det reelle er jo, hvad også statsministeren erkender, at de militære styrker skal sættes ned efter beslutning af Englands konservative regering. Jeg synes godt, det kunne animere Danmark til at gøre noget lignende, og vi finder, at den bedste måde, man kan gøre det på, er at nedsætte de værnepligtiges tjenestetid. Overfor forslaget herom siger den højtærede statsminister imidlertid, at vi ved ikke, hvad Sovjetunionens reduktion af sine militære styrker betyder. Sådant udtalte den højtærede statsminister sig ikke den 12. marts. Jeg har citeret denne udtalelse, hvori han ganske utvetydigt lovede, at hvis der forelå reduktioner af de militære styrker i de lande, hvor kommunisterne er ved magten helt eller delvis, og hvis der iøvrigt sker afspænding, ville han foretage noget lignende her. Det var et ganske ubetinget løfte, og nu siger han så blot noget om, at vi ved ikke rigtig, hvad det betyder.

Den højtærede statsminister hævdede, at sammenholdet indenfor NATO har haft meget stor betydning; det skulle have haft den betydning, at vi nu kan forhandle på lige fod med russerne. Den slags hører jo ingen steder hjemme; der har været forhandlingsmuligheder hele tiden. Hvis man stadigvæk vil tale om styrkens politik og om den militære ligevægt, må jeg igen henvise til, hvad der er kommet offentligt frem om NATO-generalernes udtalelser på mødet i Paris; det var nærmest „fanden på vægen“, en fremstilling af, hvor uhyggelig

stærk Sovjetunionen var militært set. Generalerne har sand for dyden ikke sagt, der var militær ligevægt; de har højst kunnet stille i udsigt, at kommer det til krig, kan Europa blive ødelagt, men Amerika har håb om at kunne erobre det tilbage, når det er ødelagt.

Den højtærede statsminister påstod, at jeg havde omtalt forlydender i „Vestkysten“. Jeg har overhovedet ikke omtalt forlydender i „Vestkysten“; jeg har ikke nævnt det blad. Jeg har henvist til, hvad der i alle Danmarks aviser er kommet frem om, hvad de forskellige generaler, deriblandt general Gruenther, har sagt til forsvarsministrene eller deres stedfortrædere ved mødet i Paris; jeg har bedt om en forklaring fra den høje regering og en beretning om, hvad der skete i Paris, og hvad regeringen mener om de planer, generalerne ganske åbenbart har. Her får jeg at vide, at det danske folketing er ikke stedet til at aflægge beretning om noget så vigtigt; det skal ske i det udenrigspolitiske nævn bag lukkede døre og under strafansvar for deltagerne, hvis de fortæller, hvad beretningen går ud på.

Det er altså de demokratiske grundsetningers største parti, der har det synspunkt. Jeg tror, man ville tjene folkestyret bedre, hvis man gav beretningen i folketinget og lod folketinget tage stilling, så meget mere som det ifølge forfatningen er folketinget, der skal tage stilling til de planer, der blev fremlagt af Gruenther. Ja, siger den højtærede statsminister, men det er kun i krigstilfælde, der skal gøres noget af det, general Gruenther foreslår. Det ved jeg ikke noget om. I de telegrammer, der er kommet til Danmark om hans tale, står der ikke noget om, at planen er begrænset til krigstilfælde. Jeg foreslår den højtærede stats- og udenrigsminister at sørge for, at ordlyden af general Gruenthers tale bliver mangfoldiggjort og omdelt til folketingets medlemmer, så vi kan se, hvad han virkelig har sagt.

Hvad det med krigstilfælde angår, må jeg forøvrigt have lov til at bemærke, at mig bekendt står der ikke noget i grund-